

MÚSICA

La resurrecció mahleriana segons Gustavo Dudamel

Crítica

JAUME RADIGALES
 BARCELONA

Orquestra Filharmònica de Munic
 PALAU DE LA MÚSICA 27 DE JUNY

Afirma Carlos Calderón en el comentari sobre la *Sinfonia núm. 2* de Gustav Mahler inclòs al programa de mà del Palau de la Música que “hi ha alguna cosa que Mahler ens revela de nosaltres mateixos”. Certament, una obra com la citada ajuda a qüestionar-nos, a emmirallar-nos a partir de sentències com la conclusiva “tot el que has patit et portarà cap a Déu”. Les obres com aquesta segona simfonia mahleriana, interpretada amb la contundència i la pulcritud pròpies de l’Orquestra Filharmònica de Munic, són obres que qüestionen l’oient, per molt que un senti que les seves creences o descreences són clares i sòlides.

Gustavo Dudamel acostuma a oferir productes molt ben servits, de vegades amb recursos pròxims a l’efectisme i sense que sembli que hi hagi un discurs clar al darrere, tot i els brillants resultats. No crec que aquest sigui el cas de la seva direcció de la *Segona* de Mahler. A més de dur-la de memòria, amb gest precís, i amb complicitat amb els músics, penso que el director veneçolà entén perfectament la tragèdia personal de Mahler, les seves contradiccions, la seva recerca de l’absolut i la seva ambivalència eticoestètica. És cert que alguns passatges, com el final del primer moviment, van ser resolts amb un titubeig a les cordes i alguna nota en fals de la fusta. Però a partir del tercer moviment –la simfonia en té cinc– l’ascensió al cim climàtic va ser constant i amb resultats brillants. Al quart, les intervencions de la mezzosoprano Tamara Mumford van marcar el punt d’inflexió, gràcies al vellut vocal de la cantant, amb un esplèndid *Urlicht*. I, finalment, la feliç interpretació de l’Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau, amb la soprano Chen Reiss, va assolir els objectius discursius amb què Dudamel es va fer seva la pàgina de Mahler. —

Dudamel dirigint dijous al Palau de la Música. A. BOFILL / PALAU DE LA MÚSICA